

hovedformål er at få konstateret, at skyldneren ikke reagerer over for det påståede krav. Der foreligger ingen statistik over, hvor mange borgerlige sager i 1. instans der afsluttes ved afsigelse af udeblivelsesdom, men retsplejerådet anslår skønsmæssigt, at mindst halvdelen af sagerne afsluttes på denne måde.

Behandlingen af sådanne utvivlsomme sager efter samme regler som egentlige retstvister er efter retsplejerådets opfattelse unødigt besværlig og bekostelig både for parterne og for retterne. Som nævnt ovenfor under A.1.6. har rådet derfor foreslået, at den indledende sagsbehandling ændres med henblik på at muliggøre en enkel og billig frasortering af de sager, i hvilke der ikke er tvist mellem parterne, således at disse i det væsentlige kan ekspederes uden afholdelse af retsmøder.

Forslaget går ud på, at retten i rene inkassosager, der alene drejer sig om indbetaling af et pengebeløb, lader stævningen forkynde for sagsøgte tillige med en opfordring til denne om inden en frist, der i almindelighed mindst skal være på 2 uger, skriftligt at fremkomme med eventuelle indsigelser og modkrav over for retten. Fremsætter sagsøgte herefter rettidigt indsigelse eller modkrav, overgår sagen efter forslaget til almindelig rettergang. Fremkommer der derimod ikke rettidigt indsigelser eller modkrav fra sagsøgtes side, skal retten efter forslaget på det således foreliggende grundlag afsige dom i overensstemmelse med sagsøgerens påstand. Rettens virksomhed tjener således i hovedsagen det formål at konstatere, at sagsøgte ikke fremsætter indsigelser eller modkrav, og dommen består alene i en formel godkendelse eller autorisation af sagsøgerens påstand, således at der kan ske fuldbyrdelse af sagsøgerens krav.

Flertallet af de hørte myndigheder har imidlertid udtalt sig imod, at retsplejerådets forslag om indførelse af en særlig autorisationsordning gennemføres. Ganske vist må det antages, at gennemførelsen af autorisationsordningen vil indebære en vis lettelse for sagsøgeren, navnlig i de sjældne tilfælde, hvor sagsøgeren selv møder i sagen. Ordningen medfører derimod ikke den samme lettelse i tilfælde, hvor sagsøgeren giver møde ved advokat, hvilket sker i langt det overvejende antal tilfælde, idet advokaten i reglen alligevel vil skulle give møde i retten på den »ordinære retsdag« af hensyn til udsatte sager og sager, som ikke er omfattet af autorisationsordningen. En ophævelse af sagsøgerens mødepligt kan formentlig heller ikke antages at ville muliggøre hverken en hurtigere rettergang end den nuværende eller en nedsættelse af omkostningerne i nogen væsentlig grad. Både

efter rådets forslag og efter lovforslaget skal der samtidig med, at stævningen forkyndes for sagsøgte, udleveres denne en trykt vejledning om, hvad han bør foretage sig til varetagelse af sine interesser. Sagsøgte vil herigennem blive gjort bekendt med, at han ikke behøver at give møde i retten, hvis han skylder beløbet. I relation til sagsøgte opstår spørgsmålet om tidsspilde og unødigt ulejlighed derfor kun i tilfælde, hvor sagsøgte alligevel møder og erkender skylden. Sagsøgte har dog ofte et formål med at give møde i sådanne tilfælde. Sagsøgte vil nemlig ofte kunne opnå, at der med rettens bistand aftales en afdrags- eller henstandsordning, således at han derigennem undgår, at sagsøgeren straks efter fuldbyrdelsesfristens udløb forlanger afholdt fagedforretning. I tilfælde, hvor sagsøgte fremsætter indsigelser mod det påståede krav, klares mange sager i øvrigt på den »ordinære retsdag« med et forlig eller ved, at sagen straks optages til dom på det foreliggende grundlag. Sagsøgtes fremmøde i retten vil endvidere i mange tilfælde kunne medvirke til, at indsigelsernes indhold nærmere klarlægges, således at tidspunktet for domsforhandlingen straks kan aftales. Flertallet af de hørte myndigheder er endelig af den opfattelse, at gennemførelsen af en autorisationsordning ikke vil muliggøre en yderligere rationalisering af retternes arbejde.

Justitsministeriet er enig med retsplejerådet i, at den indledende sagsbehandling bør tilrettelægges på en sådan måde, at de sager, i hvilke der reelt ikke er tvist mellem parterne, kan frasorteres på en enkel og billig måde. Gennemførelse af en autorisationsordning i overensstemmelse med retsplejerådets forslag vil utvivlsomt betyde en vis lettelse for sagsøgeren, der fritages for at give møde i sager, hvor sagsøgte ikke har nogen indsigelser. Justitsministeriet finder imidlertid, at der til det nuværende system, hvorefter parterne i almindelighed indkaldes til et møde i retten, knytter sig betydelige fordele, herunder ikke mindst muligheden for, at sagsøgte gennem dommerens mæglende og forligende virksomhed bliver i stand til at opnå en fordelagtig forligsmæssig ordning, f. eks. en lempelig afdragsordning af mellemværendet. En ordning af den foreslåede karakter bør derfor forudsætte, at man ved en sådan autorisationsordning vil kunne opnå væsentlige reelle fordele på andre punkter. I overensstemmelse med flertallet af de hørte myndigheder finder justitsministeriet, at dette ikke i tilstrækkelig grad er tilfældet, og justitsministeriet har derfor ikke fundet tilstrækkelig begrundelse for at opretholde retsplejerådets forslag.